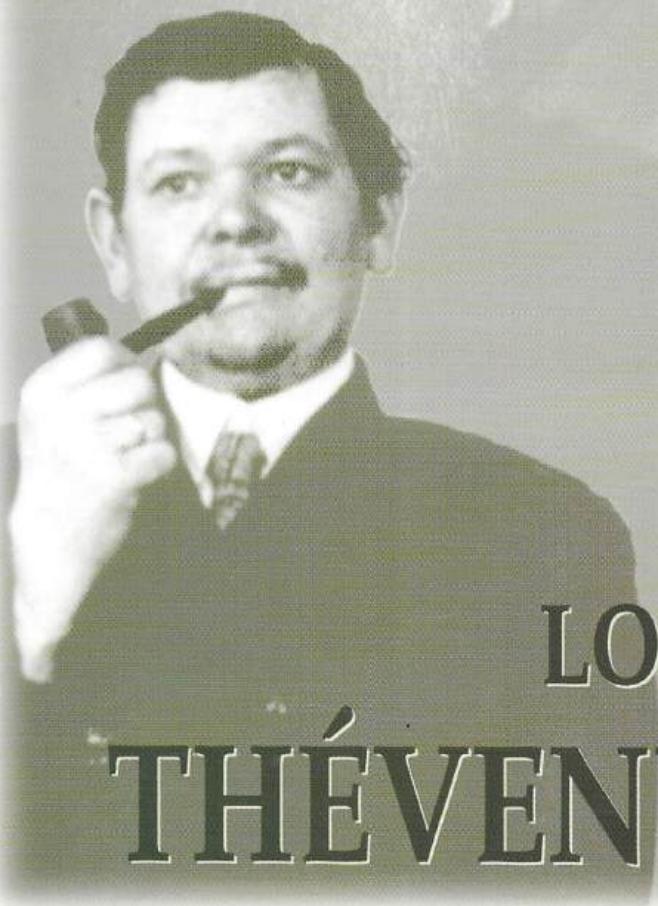

ONTMOETING MET FELIX

LOUIS
THÉVENET

4

Tentoonstelling Louis Thévenet van 09/09/2001 tot 25/10/2001

INHOUDSTAFEL

Voorwoord: Jean CALMEYN, Burgemeester van Drogenbos

Louis Thévenet: Joost DE GEEST, Kunstcriticus

Ontmoeting Félix De Boeck en Louis Thévenet: Jan DE KELVER,
Conservator

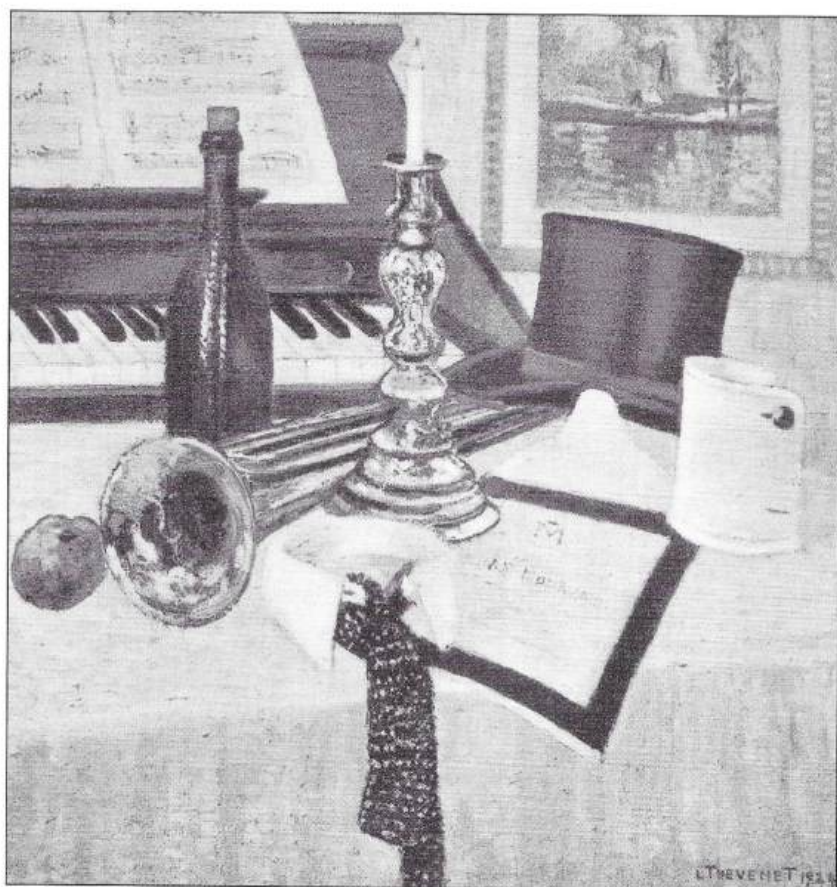
Persknipsels

Lijst van de tentoongestelde werken: Jan DE KELVER

Curator van de tentoonstelling Louis Thévenet:

Jan DE KELVER, Conservator

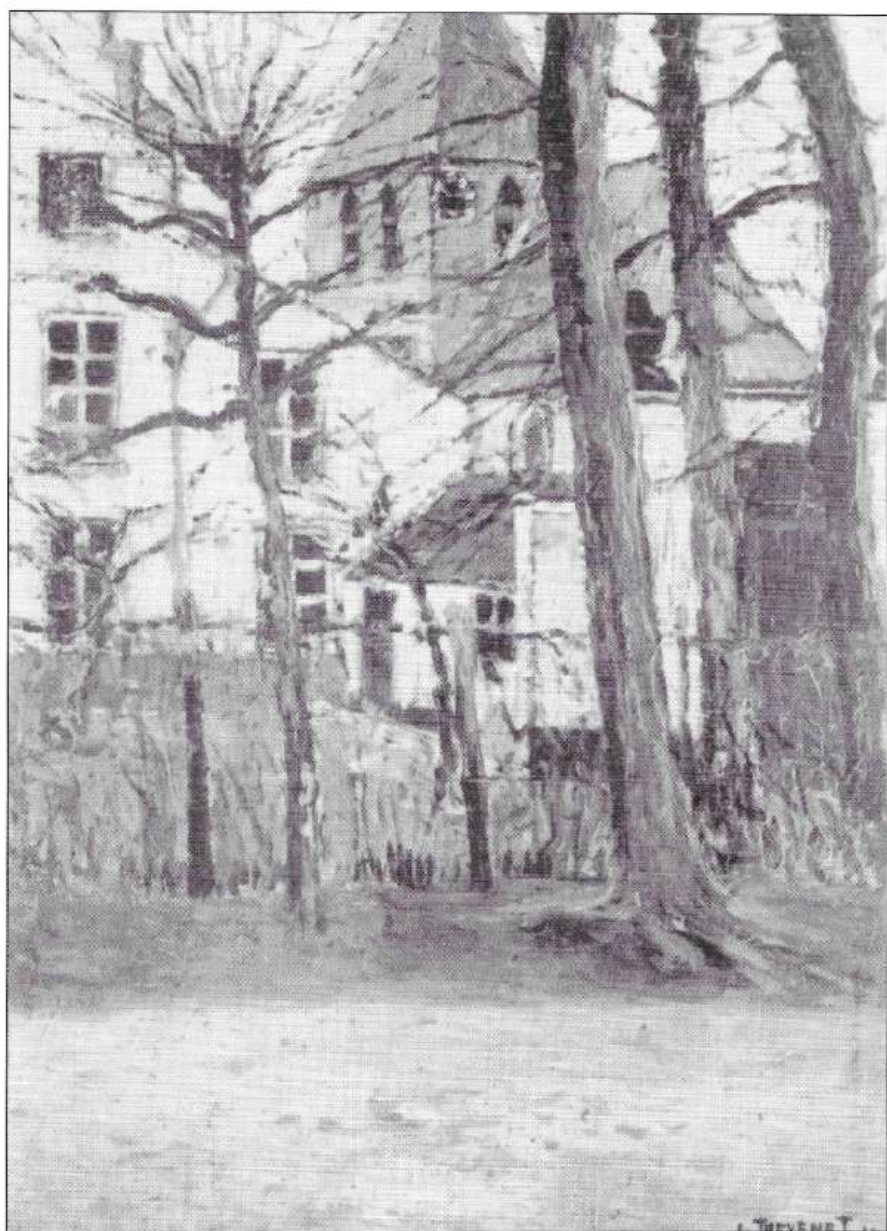
LOUIS
THÉVENET

DODENMARS – 1924

VOORWOORD

JEAN CALMEYN
BURGEMEESTER VAN DROGENBOS

KERK TE DROGENBOS (BUITENZIJDE) - 1914

Een koperen plaat aan de gevel langsheen de Grote Baan nummer 369 herinnert er ons dagelijks aan, dat kunstschilder Louis Thévenet, zij het kortstondig, in onze gemeente heeft gewoond, er vrienden heeft gemaakt en er menig kunstwerk heeft geschilderd. Als kunstenaar heeft hij bijgevolg een rol gespeeld in onze gemeente.

Enkele van zijn werken herinneren ons aan zijn Drogenbos periode, onder meer een dorpsgezicht uit 1915 waarvan de gemeente bij legaat eigenares is geworden.

Louis Thévenet schilderde als autodidact eenvoudige en dagelijkse dingen, met een rijk kleurenpalet, met zoveel gevoel en altijd even lumineus. René Lyr omschreef dit als volgt: 'Geen enkele schilder heeft de materie van de voorwerpen weergegeven zoals hij. Geen enkele andere schilder heeft op een meubel, een vis, een stuk vlees of fruit het licht doen spreken met zoveel gevoel'.

71 jaar geleden overleed Louis Thévenet te Halle. Door velen als een ietwat folkloristische figuur bestempeld omdat hij o.m. vaak nog gemaakte schulden met een schilderij vereffende. Dit droeg er toe bij dat sommigen niet erg opliepen en zelfs weinig geloof hebben gehecht aan zijn kunst. Anderen hingen zijn werk aan de muur omdat het in vele gevallen om een erfstuk ging. Deze benadering is op heden gelukkig achterhaald. Nu weet iedereen beter.

Anderen apprecieerden en geloofden in de authenticiteit van zijn werk. De toekomst heeft hen in het gelijk gesteld. Een van de echte vrienden die hem door dik en dun hebben gesteund was brouwer en mecenas Van Haelen. René Lyr heeft met zijn boek 'Mon Ami Louis Thévenet' het werk van de schilder ten aanzien van het grote publiek op de juiste sporen gezet. De tentoonstellingen die er nadien zijn gekomen zijn hiervan het beste bewijs.

Vandaag heeft de conservator een 60-tal representatieve werken van en rond Louis Thévenet gekozen. Naast gekende-, minder gekende-, zijn er ook werken die nooit eerder werden tentoongesteld.

Deze tentoonstelling in het Félix De Boeckmuseum is een hommage aan Louis Thévenet. Ook omdat Louis Thévenet hoe bescheiden ook, een rol heeft gespeeld bij de start van de kunstenaarsloopbaan van Félix De Boeck.

Ik ben terecht fier samen met de collega's van het College te hebben mogen meewerken bij de organisatie van deze tentoonstelling.

In naam van de gemeente, dank ik de conservator, de Vlaamse Gemeenschap, de bruikleengevers en de Stichting Félix De Boeck voor het mecenaatswerk.

Ik hoop dat deze expositie de belangstelling zal genieten die ze verdient.

Jean Calmeyn
Burgemeester

PIERRE ZIT LINKS, LOUIS IN HET MIDDEN, CÉCILE OP HET GAZON,
RECHTS WELLICHT MARIE TERWIJL CHARLES, MARIE'S ECHTGENOOT,
ACHERAAN RECHTSTAAT

LOUIS THÉVENET

JOOST DE GEEST
KUNSTCRITICUS

LOUIS THÉVENET

LEVEN EN WERK

In de galerij die hem verdedigde, bij Georges Giroux dus, werd Thévenet "Lowietje van Drogenbos" genoemd. In onze kunstgeschiedenis is hij een Lowietje gebleven over wie de andere grote Lowie, uit onze literatuur, had kunnen schrijven "geniaal maar met te korte benen". Het leven van Thévenet werd immers bepaald door een groot schilder talent en een groot isolement.

Louis Thévenet mag dan al geboren zijn in Brugge, in 1874, hij groeit op in Brussel als Brabander. Zijn vader, een Fransman, die met de Vlaamse Anne Van Vyve getrouwd was, is bariton en organist. Hij kent Pieter Benoit en studeert, samen met hem, eerst in Harelbeke en daarna aan het conservatorium van Brussel. Alphonse Thévenet werkt daarna als organist in de Sint-Jakob op Koudenberg. De familie woont aan de Zavel, toen nog een volkse wijk.

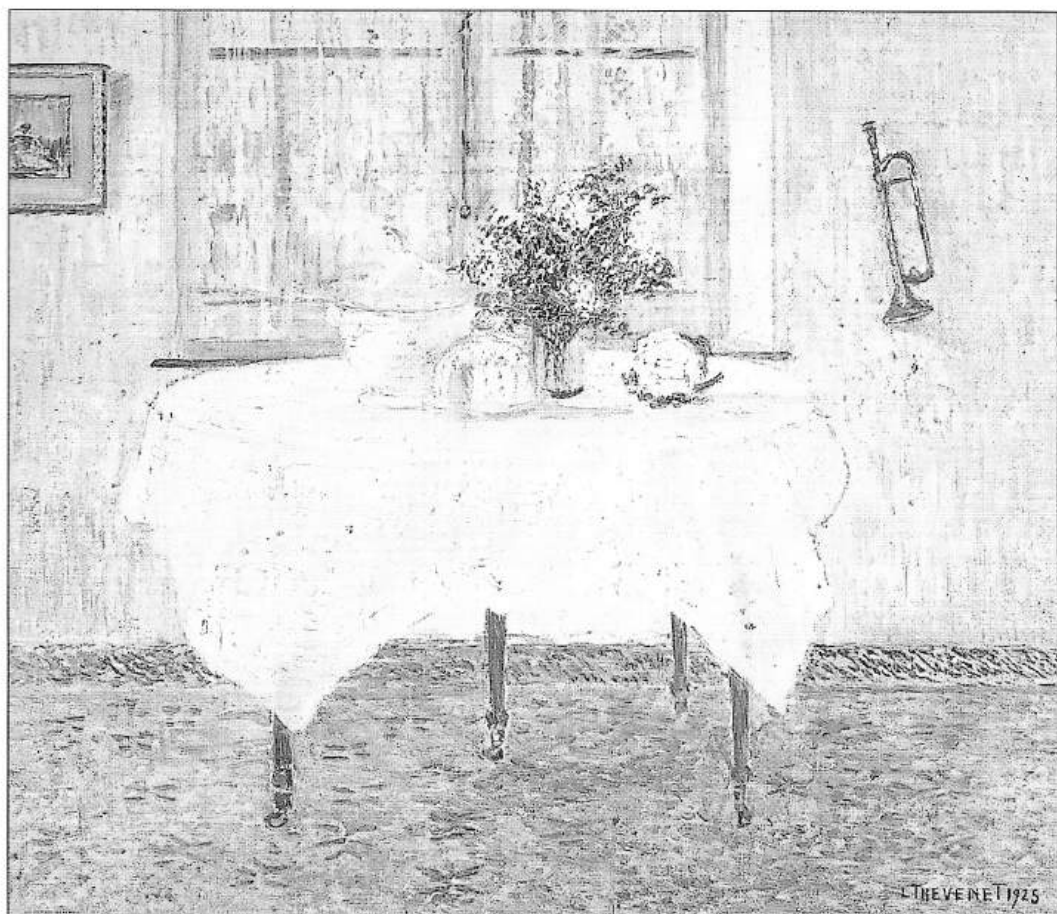
Het is een artistieke familie, de twee jongens worden schilders (Pierre en Louis), Marie zoekt het geluk in het theater (zonder sukses) terwijl Cécile een bekende zangeres wordt, aan de Opera-Comique te Parijs en ook elders. Zij zal trouwens haar twee broers, Pierre en Louis, als debuterende schilders steunen.

De oudste, Pierre Thévenet (Brugge, 1870) begint te schilderen terwijl hij als verkoper van muziekpartituren aan de kost komt in de winkel "La Maison Beethoven", in de Regentschapstraat, niet ver van de ouderlijke woning. Het ligt voor de hand dat zijn jonge broer Louis dat alles meemaakt; hij zal trouwens ook in het "Maison Beethoven" werk vinden, als hulpe (zijn broer was premier commis, een functie met verantwoordelijkheid). Bovendien krijgt Louis nog goede (schilder)raad van een zo goed als volledig vergeten lid van de kring die men "Brabantse fauvisten" is gaan noemen, Pierre Scoupreman (Brussel, 1873-1960).

Scoupreman zal nooit beroemd worden en zijn werken zijn dan ook nauwelijks gekend. Hij stond in contact met Henri-Victor Wolvens, tijdens de Tweede Wereldoorlog en uit hun correspondentie blijkt dat Scoupreman vrijwel niets verkocht. Uit wat nu en dan aan de oppervlakte komt, in een of andere veiling, kan men opmaken dat hij schilderde met kleine en nerveus aangebrachte verfstrepen; die treft men naderhand ook bij Thévenet aan. Er bestaat misschien wel een zekere verwantschap. Bij gebrek aan bronnenstudie blijft dat een zuiver "visuele" veronderstelling. Louis zal ook nog later in contact blijven met Scoupreman.

Louis had toen een nogal avontuurlijk karakter en hij monsterde zelfs aan op een Engels schip. Zo maakte hij lange reizen, in de periode 1894-5. Daar zijn geen werken over bewaard (misschien

DE WITTE TAFEL – 1925

zijn die er zelfs nooit geweest) en in zijn werk is daar bijzonder weinig van te zien. Hij ontmoet nadien Auguste Oleffe en dat is van groot belang voor zijn schildersloopbaan. Thévenet verblijft een paar jaar in het schildersatelier van Oleffe in Nieuwpoort (1897-1903) – de zee blijft hem blijkbaar boeien. Dat is het eigenlijke begin.

Auguste Oleffe (1867-1931) was een Brussels realistisch schilder en wat ouder dan Thévenet. Hij had een opleiding gekregen aan de academie van Sint-Joost-ten-Node, waar het realisme eerder aanvaard werd dan in de meer officiële academie van Brussel. Maar hij heeft misschien nog meer geleerd als tekenaar-lithograaf in een drukkerij, zijn eerste job. Ook voor Thévenet hadden officiële academies weinig belang; hij schijnt er nooit een voet binnen te hebben gezet. Hij werkte wel wat in de kunstkring "Le Labeur" die Oleffe opricht (in Brussel) in 1898. In Nieuwpoort schildert Oleffe een groot portret ten voeten uit van zijn jonge vriend (hij zal later nog even grote portretten schilderen van Jehan Frison en Rik Wouters), in zijn kenmerkende krachtige en sobere stijl. Maar zijn belangstelling gaat veeleer uit naar taferelen uit het vissersleven. Hier en daar komt een wat symbolistische intentie te voorschijn. De sociale bekommernis is overal zichtbaar. Voor die monumentaal aandoende werken krijgt Oleffe mettertijd veel waardering; sommigen aarzelen niet hem daarvoor een plaats te geven naast en als schakel tussen Ensor en Permeke!

Oleffe ontmoet in die tijd een mecenas die een grote rol zal spelen in zijn leven, Henri Van Cutsem (1839-1904). Van Cutsem, erfgenaam van een paar hotels in Brussel, koopt in de laatste jaren van de negentiende eeuw een tot de verbeelding sprekende verzameling hedendaagse Belgische en internationale kunst (nu in het Museum voor Schone Kunsten van Doornik en het Charlier-museum in Sint-Joost-ten-Node). In de salons van zijn mooie huis in Sint-Joost-ten-Node (nu Charlier-museum) worden de jonge Belgen geconfronteerd met onder andere Seurat en Van Gogh. Hij koopt ook van Oleffe en – wat meer is – laat hem, via Guillaume Charlier, een legaat na waarmee de schilder in Oudergem een mooie woning kon kopen. Oleffe maakt in ruimere kring naam in Brussel als schilder van het zonnige leven in de Brabantse tuinen en boomgaarden, vaak op groot formaat. Het moet in Nieuwpoort al duidelijk geweest zijn dat Thévenet een geheel ander type kunstenaar was dan zijn vriend en mentor. Wat een verschil tussen de sociale en genereuze Oleffe, die steeds bereid was jonge confraters te ontvangen en te steunen – en dit in zijn woning in Oudergem zal blijven doen – en de schuchtere en misschien wel mensenschuwe Louis Thévenet.

Via aankopen van zijn werk door Van Cutsem was Oleffe ook in contact gekomen met een ander prominent verzamelaar, François Van Haelen, de brouwer van Kalevoet. Oleffe stelde vanaf 1905 Van Haelen een aantal jonge kunstenaars voor, de latere Brabantse fauvisten. Het is niet met zekerheid te achterhalen of eerst Oleffe Thévenet introduceerde bij Van Haelen, of Charles Dehoy dat een jaar later in 1906 deed. Feit is dat Van Haelen in het leven van Thévenet een rol zal spelen te vergelijken met die van Van Cutsem voor Oleffe.

EEN VAN DE RIJKGEVULDE SALONS VAN DE WONING VAN VAN HAELEN.

De belangrijke particuliere verzamelingen waren toen voor de jonge kunstenaars een goede leerschool, als zij er tenminste toegang toe kregen. Het was niet alleen de gelegenheid uitstekende oudere werken te ontdekken, maar vooral ook hedendaagse, die toen in de musea zo goed als geheel ontbraken. Bij Van Haelen kwam Thévenet in contact met prachtige werken van kunstenaars uit de vorige generatie. Hij kon er een reeks meesterwerken van James Ensor (nu verspreid in belangrijke verzamelingen in binnen- en buitenland) ontdekken naast werk van Willy Finch, Pericles Pantazis enz. Hij ontmoette er uiteraard de andere kunstenaars die tot de kring behoorden en van wie een aantal in de omgeving van de brouwerij woonden (Schirren, Dehoy, Frison enz.). Voor kunstenaars stond bij Van Haelen blijkbaar (zoals bij Oleffe) de deur altijd open. Toen Thévenet zich, na de terugkeer uit Nieuwpoort, in die omgeving kwam vestigen woonde zijn broer Pierre daar al.

FRANÇOIS VAN HAELEN

In de tentoonstellingscatalogi van galerie Georges Giroux van tijdens de Eerste Wereldoorlog treft men de twee broers soms samen aan, als burens, niet alleen op de cimaises van de galerie maar ook aan de Grote Baan, Pierre op nr. 247a en Louis op nr. 249 te Drogenbos. Men had het in die jaren, in de kunstkritiek, dan ook vaak over de school van Drogenbos. Pierre Thévenet heeft daarin misschien een nog belangrijker rol gespeeld dan Louis door in die tijd veel landschappen in Drogenbos te schilderen. Die werken zijn een feest van kleur: Pierre gebruikt vaak een wat tachistische techniek, soms staat hij verrassend dicht bij een vrij geïnterpreteerd pointillisme en daarmee geeft hij een vrij realistische – dus niet vervormde – visie op het toen geheel landelijke Drogenbos weer. Dat alles met een uitbundig palet. Hij staat zo soms dicht bij de beginfase van het fauvisme dan zijn broer Louis, die er in de geschiedschrijving “officieel” deel van uitmaakt.

MADELEINE (ECHTGENOTE VAN PIERRE THÉVENET) – DOOR MARCEL JEFFERYS – 1922

Het is inderdaad niet eenvoudig het werk van Louis Thévenet zomaar te integreren in het Brabants fauvisme: voor zijn persoon bestaat er geen enkel probleem: hij leefde immers te midden van de jonge kunstenaars in de streek waar alles gebeurde. Maar zijn manier van schilderen heeft weinig te maken met de stijl die ca 1910 gemeengoed wordt in de groep met Rik Wouters, Ferdinand Schirren, Jean Brusselmans, Willem Paerels, Charles Dehoy enz. Die wordt gekenmerkt, globaal gezien, door felle kleurcontrasten, onnatuurlijke kleuren en prekubistische vervormingen. Er zijn bij Thévenet soms ook heftige kleurcontrasten, maar die zijn lang niet de hoofdzaak. De vervormingen bij Thévenet zijn geen uitvloeisel van het beginnende kubisme. Zij zijn meer het gevolg van aarzelingen en een zekere onhandigheid, dan van een esthetische intentie. Thévenet schildert geen rode bomen voor een groene lucht; zijn kleuren zijn zonet realistisch dan ten minste toch waarschijnlijk. Het lijkt geen twijfel dat Thévenet zich had kunnen ontpoppen tot een goed fauvist, had hij dat gewild. Maar dat lag blijkbaar niet in zijn natuur.

MADELEINE RENAUD – OMSTREEKS 1930

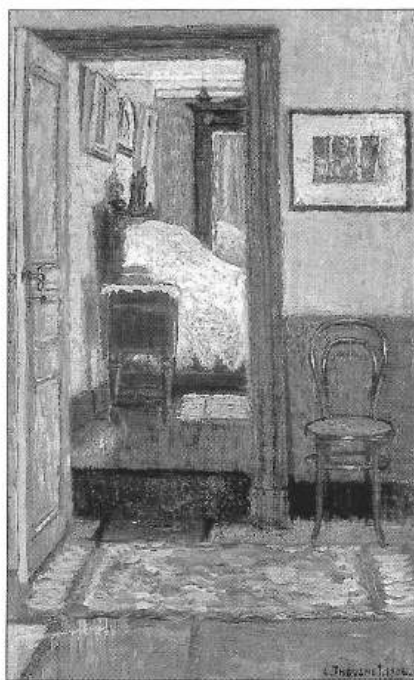
Het begin van zijn loopbaan moet men waarschijnlijk in Nieuwpoort tijdens het verblijf in het atelier van Oleffe plaatsen. Van wat Thévenet daarvoor gemaakt heeft is weinig of niets bewaard, dat geldt ook voor de vroege invloed van Scoupreman. De schilder is, als autodidact (maar dat heeft niet lang geduurd), dan al blij als hij iets dat op een echt schilderij lijkt, kan produceren. Hij schildert dan in de heersende realistisch-licht impressionistische stijl. De virtuositeit en de dramatische kracht van Oleffe zijn hem vreemd en wat het dramatische betreft zal dat zo blijven.

Na zijn terugkeer in Brussel begint er iets te kiemen in zijn werk. Het kunstleven, zeker op het gebied van de plastische kunst, is bijzonder boeiend in die periode, dank zij verenigingen als "La Libre Esthétique" en andere. Thévenet, die uit een gecultiveerd milieu kwam, heeft dat alles opgenomen, misschien zonder er dadelijk iets mee te kunnen doen. Hij rijpt slechts langzaam – een eigenschap die al in de twintigste eeuw niet meer naar waarde werd geschat. Daar komt echter bij dat hij wel een gedreven kunstenaar was, maar zeker geen werker met discipline. Alle getuigen zijn het erover eens dat Louis met plezier het leven van een "bohémien" voerde.

PORTRET VAN LOUIS THÉVENET DOOR MENET – 1907

Zijn eerste hoogtepunt vormen de talrijke interieurs die hij in de omgeving van Linkebeek en Drogenbos schilderde. Voor het landschap – het belangrijkste onderwerp toen – en voor figuren, om te zwijgen van het naakt, heeft hij niet veel of geen belangstelling. De reeks interieurs van de brouwerij Van Haelen zijn het werk van een schilder die het spel van het licht kan vatten in een weinig verlichte ruimte. Het gaat soms meer om een glans dan om een echt licht. Maar twintig jaar voordien schilderde Ensor in Oostende burgerlijke interieurs vol licht, de gesloten overgordijnen ten spijt. Daar is iets van blijven hangen bij Thévenet.

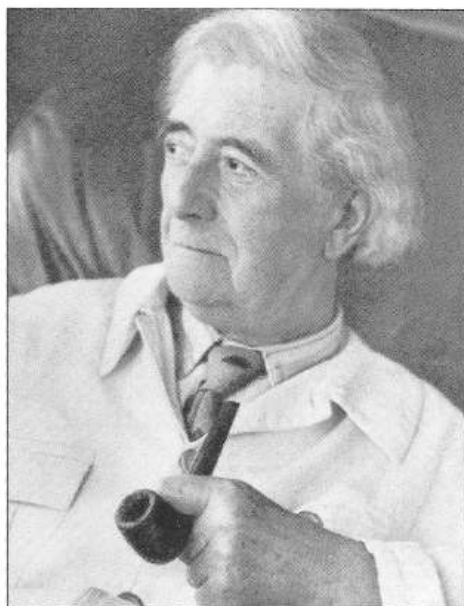
DE SLAAPKAMER – 1906

De kunde waarmee hij een vlak leven kan geven door het te vullen met nerveuze penseelstreken en nuances komt ook volledig tot uiting in zijn schilderijen van de bruine cafés in en rond Kalevoet. Het versleten en beroekte bruin van die herbergen of van een of andere "Bollenwinkel" verandert via zijn palet in een feest van gulden tonen. De schilder slaagt erin een poëtische sfeer te scheppen die verwant is aan die van Xavier Mellery en misschien zelfs vooruitwijst naar Paul Delvaux.

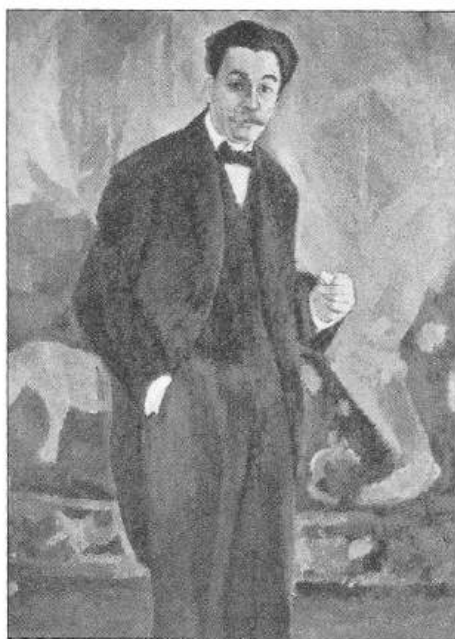
COMMODE MET OPEN LADE – 1925

Dat alles bleef niet onopgemerkt. Thévenet wordt uitgenodigd in 1906 door Octave Maus op zijn salon van La Libre Esthétique, "Evolution". Daar waren ook jonge Fransen te zien als Matisse, Marquet en Maillol. In 1913 krijgt hij een persoonlijke tentoonstelling in de recentelijk opgerichte Galerie Giroux en nog een in 1914 in de prestigieuze Cercle Artistique et Littéraire te Brussel. De kritiek is lovend en hij verkoopt. Dit mooie moment is niet het begin geworden van een grote doorbraak. Het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog kwam zeer ongelegen voor de generatie van de Brabantse fauvisten. Zij stonden bijna op het punt om de eerste plaats in het Belgisch kunstgebeuren over te nemen van de symbolisten en luministen. Daar kwam wegens de omstandigheden niets of niet veel van terecht. Na de Eerste Wereldoorlog kregen de bannelingen, de kunstenaars die de oorlogsjaren in Londen of in Nederland doorbrachten, alle aandacht. Zij brachten ook de nieuwe mode mee, het expressionisme. Dat gebeurde in die jaren van patriottisch herstel – maar men mag ook de algemene oorlogsmoeheid niet uit het oog verliezen – zelfs ten koste van de schilders die zich aan het IJzerfront verdienstelijk hadden gemaakt als militaire frontschilders. Met Anne-Pierre de Kat en Medard Maertens, als oorlogsvrijwilligers, waren de Brabantse fauvisten overigens goed vertegenwoordigd aan het front. Toen zij terug waren en hun moeilijke oorlogservaringen wat verwerkt hadden, keek het publiek al naar iets anders uit.

J.-F. ELSLANDER – 1865-1948

Thévenet staat daar wat buiten. Hij verlaat, na zijn eerste successen in Brussel, in 1914 de omgeving van de brouwerij Van Haelen en vestigt zich in Halle. Dat gebeurde op een ongelukkig moment. Voor zijn succes in Brussel maakte het niet veel uit of hij in Linkebeek of Halle woonde. Maar hij vertrok naar Halle blijkbaar om er te blijven, of juist: om de kring rond Van Haelen te verlaten. Dat heeft er tenminste de schijn van als men er de literatuur over Thévenet op naslaat. Men heeft het daar over de drankzucht van de kunstenaar (die erfelijk zou geweest zijn) die misschien geleid heeft tot het vrijwillig isolement dat zou duren tot zijn dood in 1930. Hij had vriendschap gesloten met een etser, Paul Craps (1877-1931), die een jaar na hem zou sterven, in Drogenbos mede ten gevolge van alcoholisme.

PORTRET VAN GEORGES GIROUX – WILLEM PAERELS

LOUIS THÉVENET EN ZIJN VRIEND CRÉTEN-GEORGES

De productie tijdens de jaren in Halle is zeer wisselvallig geweest. Het werk verandert: de schilder concentreert zich nog meer op een paar motieven, stillevens, die hij in een steeds losser verband schildert. René Lyr, de kunstcriticus die hem in die periode het meest steunde ziet het goede van deze periode: "De tweede periode is deze van Halle, minder in aanzien bij de tijdgenoten van de schilder, maar die ons in al haar onthechting, zoniet op zichzelf als hoger, dan toch als beslissender in haar formulering voorkomt. Zij beantwoordde aan de dringende behoefte aan inkeer, aan eenzaamheid, die elk schepper op een bepaald ogenblik ervaart, aan de bewuste waarneming van zijn lot – aan de revelatie van zijn universum, naar herkomst en gedaante gewijzigd..." (monografie, p. 9)

RENE LYR

René Lyr is misschien wel de eerste geweest die oog had voor de constructie van de stillevens van Thévenet, waar de meeste critici niet verder zagen dan de charme (en het futiele) van de anekdote. "Hij heeft zich afgewend van het pittoreske, van de anekdote. En evenals hij zich tevreden stemt met fragmentaire elementen, zo kiest hij nu enkele personages uit zijn picturale meditatie. Elk hunner is een soort leit-motief en meer dan een geometrische aanwijzing. Want er dient nog nagegaan welke de rol is van de zuivere vormen, van de abstracte vormen, van de constructieve figuren in zijn werk. Men vindt er namelijk bijna altijd de kring in weer. Naar het einde van zijn leven toe, bevestigt dit element zijn strengheid... Elders is het vierkant of kubus. Of rechthoek. Of driehoek. Ongetwijfeld heeft de kunstenaar het zelf gewild, deze systematische toevlucht tot een gebint. Onder de objectieve uiterlijkheid, onder de verleiding van het motief dat men naar het leven genomen waant, ontdekt men de ideële berekening, de overlegde, bewuste compositie." (Lyr, monografie, p. 10)

EMMA TEVELS, WEDUWE VAN LOUIS THÉVENET – FOTO UIT 1933

Men had ook een verband kunnen leggen, wat zijn manier van componeren betreft, met de muziek. Louis kwam tenslotte uit een zeer muzikale familie en bezat een harmonium; dat was bij hem geen Ensor-imitatie. Merkwaardig genoeg hebben de tijdgenoten het daar maar zelden over. De aanwezigheid van een harmonium in zijn atelier toont alleszins aan dat hij de abstracte taal van de muziek bleef waarderen. Thévenet schijnt geen lezer van boeken te zijn geweest; misschien kon hij wel partituren lezen. Hij had het misschien minder moeilijk met de muziek dan met de taal. Zijn gebrek aan scholing is, in de weinige bewaard gebleven brieven, duidelijk. (Zijn vrouw Emma was op dat gebied zeker geen hulp). Men weet niet hoe Louis sprak, maar het feit dat hij zich gedeeltelijk met eigen gevonden woorden uitdrukte, wijst op fantasie, op een zeker escapisme en misschien ook op een niet te onderdrukken drang naar isolement. Indien Ensor hier ook het voorbeeld zou kunnen zijn, dan valt toch op dat de vaak al te geraffineerde taalcapriolen van de Oostendse meester nooit het begrip van de boodschap in de weg staan. De woorden van Thévenet zijn echter zeer muzikaal, net als zijn kleuren. Daarover schrijft René Lyr: "Evenzo, zegden we reeds, de kleur. Het heeft weinig belang of zij vet is of licht, het is de expressieve waarde die ten gronslag ligt aan de verdeling der hoofd- en neventonen. Zij smelt de schakeringen aan elkaar, waar elk dezer op haar beurt een voortdurend feit vertegenwoordigt en overall haar volle sonoriteit verkrijgt op de ononderbroken wit-e-zwartbasis, die haar ondersteunt..."

Mijlenver zijn zulke esthetische beginselen van "de zondagsschilder" verwijderd." (Lyr, monografie, p. 10)

TITELPAGINA VAN DE CATALOGUS VAN DE ENIGE TENTOONSTELLING VAN DE COLLECTIE VAN HAELEN IN 1924 TE UKKEL

René Lyr schrijft met veel sympathie over de laatste periode van Thévenet en veel zegt hij dan ook niet over de grote en haastige productie in die jaren. Die was bedoeld om wat geld in het laatje te brengen voor de bouw van een nieuw huis in Halle en om allerlei schulden bij de meubelmaker, de slager, de bakker enz. mee af te lossen. Hij betaalde met kleine schilderijtjes die niet allemaal haastig geschilderd zijn, maar die zeker niet tot het beste of het betere in zijn werk behoren. Hij had het er blijkbaar niet moeilijk mee afstand te nemen van zijn werk – wat hem interesseerde was het nieuwe werk. In die periode exposeerde hij nog een keer, in de Galerie Louis Manteau te Brussel, in 1925. René Lyr schreef de catalogus maar de kritiek had niet veel belangstelling meer. Er werden wel zeven werken verkocht tegen prijzen tussen 3.000 en 4.000 frank. De toenmalige directeur-generaal van het museum voor Schone Kunsten, Paul Lambotte, koos een werk uit voor het museum maar dat werd geweigerd door de commissie! Slechts in 1947 kwam een Thévenet in de KMSK, als deel van het legaat barones Steen. In de jaren '50 kocht het museum twee werken aan uit de verzameling van René Lyr.

Zoals het vaak gebeurt, ging de belangstelling voor het werk pijlsnel naar omhoog na de dood van de kunstenaar, in Halle, op 16 augustus 1930. De kritiek was verre van unaniem gunstig voor zijn werk. In zijn bekend werk "La peinture belge depuis 1830" (verschenen in 1930) schreef Paul Colin eerder denigrerend over Thévenet: "Hij schilderde hoekjes van een interieur met meubelen zonder ziel, toneelaccessoires en kleurmengsels die soms handig maar steeds zwaar op de hand zijn. Het is al folklore en volkskunst wat de klok slaat. Het is waar, soms heeft hij een gelukkig moment dat een van zijn schilderijen verlicht, sympathiek maakt en dat vreugde uitstraalt. Maar de naïviteit is een smokkelwaar en de volkskunst is vandaag een element van het snobisme geworden. Thévenet heeft absoluut geen fantasie en zeggingskracht en kan zo zijn werk niet redden van het wantrouwen dat erop weegt." (pp. 388-9)

DE SERINGEN – 1924

Een jaar later verschijnt een even invloedrijk en even onvindbaar geworden boek van Luc en Paul Haesaert: "La Flandre, Essai sur l'art flamand depuis 1880, L'Impressionisme" (verschenen in Parijs in 1931). Zij schrijven helemaal anders over Thévenet: "Hij heeft op een originele manier weten gebruik te maken van de beste plastische vondsten van zijn tijd. Zijn werk is zo een soort spiegel van de meest authentieke en actieve Vlaamse schilderkunst. Men treft bij hem die levendige toetsen aan die men ook bij De Braekeleer heeft, bepaalde scherpe en "dissonante" tonen van Ensor, de kunde van de "vlek" eigen aan Evenepoel, soms iets van het gefilterd licht van Mellery en die aparte en leuke kleuren die men in de impressionistische interieurs van Tytgat vindt." (p. 531)

In 1932 kreeg de schilder een hommage-retrospectieve in de *Cercle Artistique et Littéraire* te Brussel, met een woord vooraf van René Lyr. De kring *Kunst van heden*, in Antwerpen, volgde met een grote tentoonstelling in 1939. De reputatie van Thévenet leed onder verschillende factoren: de afwezigheid van de schilder op het vlak van de kritiek (er zijn geen interviews enz. bekend), het gebrek aan persoonlijke (en nuttige) contacten (de "ballingschap" in Halle) en misschien nog het meest de opkomst van de avantgarde die op het vlak van de kunsttheorie veel indruk maakte.

Men bleef zo in feite blind voor de essentiële kwaliteiten van Thévenet, in de eerste plaats voor de poëzie in zijn werk die buiten elke theorie staat. De ideële structuur van zijn composities werd nauwelijks begrepen en de "onhandigheden" – weinig correcte perspectieven, verkeerde verhoudingen van en tussen de objecten – schreef men op de rekening van een omhooggevallen zondagschilder. Er wringt inderdaad iets in zijn werk. De objecten staan er vaak geïsoleerd bij op zijn doeken, als botsende eilanden op een landkaart. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de heropleving en doorbraak van Thévenet op de kunstmarkt er gekomen is in de periode van de Pop Art. Als schilder van objecten voornamelijk sluit Thévenet aan bij een grote Belgische traditie, die een eerste hoogtepunt kent in de tijd van het symbolisme maar die – met andere schilderkundige middelen – sterk verder leeft in het surrealisme. Hij weet bovendien de dagelijkse dingen die hij schildert een heel eigen poëzie mee te geven.

Thévenet is lang niet het naïeve "Lowietje" waar men hem lang voor gehouden heeft. Traditie en moderniteit vloeien in zijn werken samen en vormen een poëtisch mengsel dat de jonge schilders van *La Jeune Peinture belge*, omstreeks 1945, heeft beïnvloed. Zijn werk blijft ondanks de grote beeldrevolutie van de laatste decennia boeien, door zijn fascinerende eenvoud en eerlijkheid.

LOUIS THÉVENET – PORTRAIT VAN A. OLEFFE – 1897

Beknopte bibliografie en geciteerde werken

Louis Thévenet:

Louis Thévenet, *Rétrospective*, Cercle Artistique et Littéraire de Bruxelles, 1932, met inleiding van René Lyr.

René Lyr, *Mon Ami Louis Thévenet*, Editions nationales, Brussel, 1945

René Lyr, Louis Thévenet, *Monografieën over Belgische kunst*, Antwerpen, 1954

Louis Thévenet, cat. Herman Teirlinckhuis, Beersel, 1985. Inleiding Marcel Duchateau, tekst van Claude Lyr.

Retropectieve Louis Thévenet, Gemeentekrediet, Brussel, 1990. teksten van Serge Goyens de Heusch en Claude Lyr.

Pierre Thévenet:

Pierre Thévenet, 1870-1937, *Images et Souvenirs – Beelden en herinneringen*, Genval, 1987.

Algemene werken

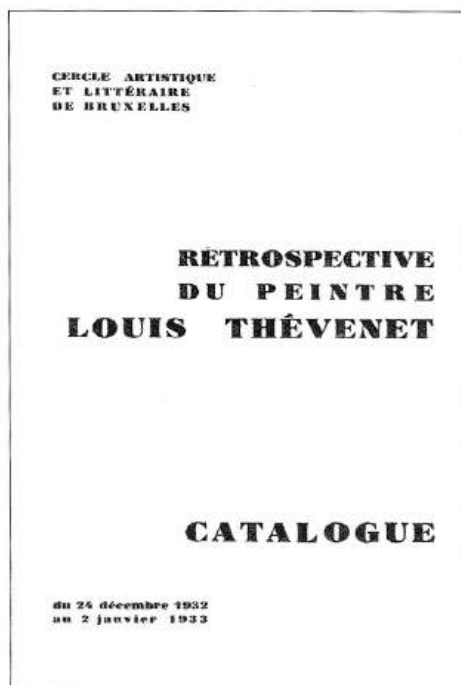
Paul Colin, *La Peinture belge depuis 1830*, Editions des Cahiers de Belgique, Brussel, 1930

Luc et Paul Haesaerts, *La Flandre, Essai sur l'art flamand depuis 1880, l'Impressionisme*, Editions des Chroniques du jour, Paris, 1931

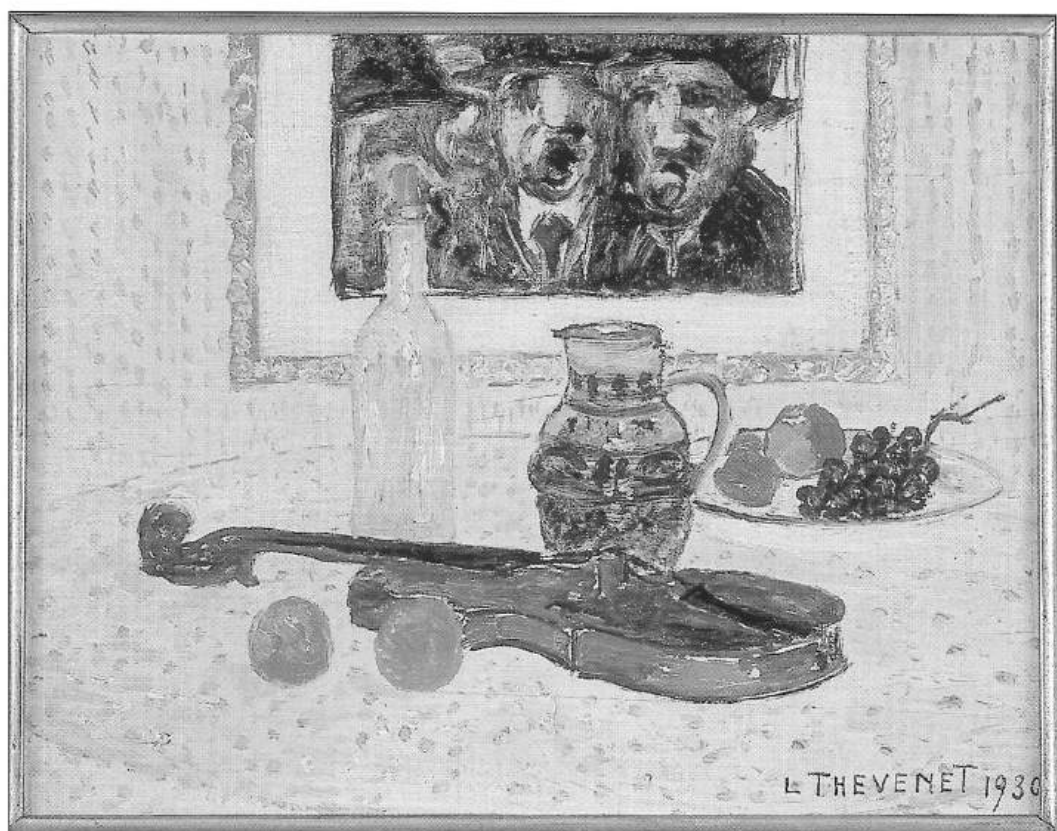
Jules Elslander, *Figures et souvenirs d'une belle Epoque, Renaissance du Livre*, Brussel, 1944

Serge Goyens de Heusch, *Het impressionisme en het fauvisme in België*, Mercatorfonds, Antwerpen, 1988.

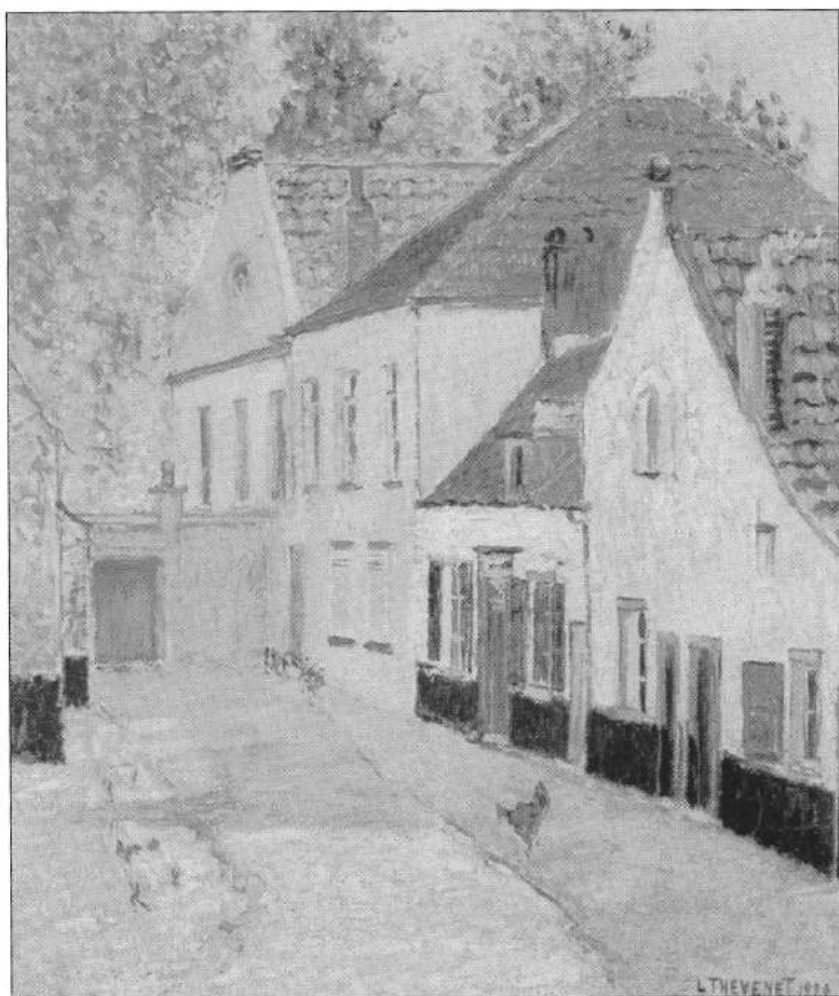
Urbaan de Becker e.a., *Het Brabants fauvisme, de verzameling François Van Haelen*, Gemeentekrediet, SDZ, Brussel, 1994.

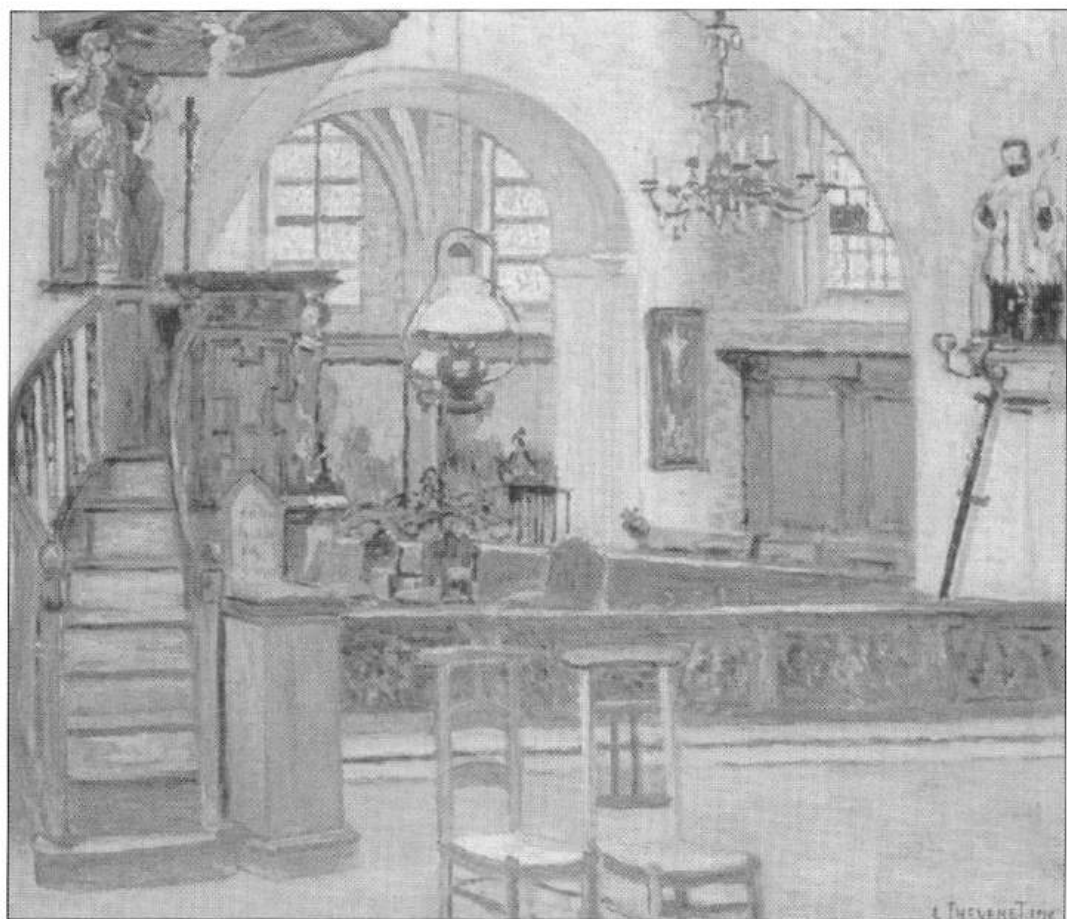
TITEL VAN DE RETROSPECTIEVE TENTOONSTELLING
VAN DE SCHILDER LOUIS THÉVENET – KERSTMIS 1932

STILLEVEN MET VIOOL - 1930

DE HUIZEN VAN HALLE – 1920

INTERIEUR VAN DE KERK TE DROGENBOS – 1910

**FELIX DE BOECK EN
LOUIS THÉVENET**

JAN DE KELVER, CONSERVATOR

ONTMOETING FÉLIX DE BOECK EN LOUIS THÉVENET

Omwille van de artistieke begaafdheid van de familie Thévenet, werd weleens gesproken over de 'Thévenet-dynastie'. Vader Adolphe Thévenet, een Fransman, was bariton en organist. Hij vestigde zich te Brugge samen met zijn Brugse vrouw en pianiste Anne Van Vyve. Het gezin kreeg vier kinderen, twee jongens en twee meisjes. Pierre (1870-1937), Marie (1871-1932), Cécile (1872-1956) en Louis (1874-1930). Allen waren artistiek begaafd.

Pierre Thévenet was een begenadigd kunstschilder. Marie volgde toneelschool, zonder nadien in het beroep te stappen. Cécile was operazangeres en trad o.m. op in de Opera Comique te Parijs. Louis werd kunstschilder.

Pierre Thévenet leidde zijn broer Louis... en Louis leidde Félix De Boeck binnen in de wereld van de schilderkunst. De drie werken in de inkomhal van het museum zijn bedoeld als hommage aan de drie voornoemde kunstenaars.

Als 17 jarige had Félix De Boeck een complete vorming als tekenaar. Louis Thévenet woonde in die periode in een huurwoning van Felix' ouders langsheen de Grote Baan te Drogenbos. Zodoende kwam Louis vaak aan huis bij de familie De Boeck. Zijn broer Pierre was zijn naaste buur. Felix getuigde: 'Louis was diep onder de indruk toen hij mijn tekeningen zag en riep uit: 'Félix, y faut faire de la peinture!'. Waarop Félix spontaan antwoordde: 'ik heb geen kleuren. Ik mocht mij in die periode reeds gelukkig achten dat mijn ouders mij hebben laten studeren'. Met akkoord van Félix' moeder, bezorgde Louis Thévenet, Félix, de eerste tubes verf en gaf hem een van zijn penselen dat in punt versleten was. Dit was de start van Félix' lange, rijke en boeiende kunstenaarsloopbaan.

Bewust van de kostprijs van de tubes verf en de vraag of het hem als kunstschilder wel zou lukken – het was de moeilijke oorlogsperiode – schilderde Felix aanvankelijk op heel kleine formaten. Toen Louis Thévenet enkele tijd later de eerste schilderijtjes van Félix zag riep hij uit: 'Mais, Félix, ce n'est pas de la peinture!'. Waarop Félix hem verwonderd vroeg: 'Et alors, Louis, qu'est-ce que c'est?'. Waarop Louis antwoordde: 'Ce sont des timbres poste'.

Félix en Louis Thévenet zijn samen enkele keren naar de natuur gaan schilderen. Félix vertelde mij hoe beiden met hun schildersgerief naar Dworp waren gestapt. Félix pootte er zijn schildersezels in een holle weg en schilderde deze. Louis had zich op een afstand achter Félix opgesteld en schilderde op een beperkt formaat diezelfde holle weg. Hierin ook een personage gekleed in een okergeel kostuum en een bolhoed. Dat personage was Félix De Boeck. Jammer genoeg hebben wij in onze zoektocht dat schilderijtje niet teruggevonden.

Félix was net als Louis een autodidact. 'Voor Félix was de kleur een gave van de natuur. Een aangeboren talent. Schilderen kan je niet leren'. Maar voegde eraan toe: 'daar kun je tot in het oneindige over discussiëren!'.

Félix sprak met waardering over het werk van Louis Thévenet.

Als mens was Louis eerder naïef. Voor een biertje deed Louis veel maar soms ook rare dingen.

Louis was een gevoelig, minzaam maar eenzaam man. Dit mag blijken uit volgende uitspraak:

- 'Ik zit gevangen tussen mijn muren. De kunst biedt mij een uitweg'...

Zijn gedrevenheid om te schilderen wordt geïllustreerd door zijn eigen uitspraak:

- 'De kleur is voor mij als wijwater. Als ik schilder slaat de duivel op de vlucht. Mijn kunst is mijn kruisteken'.

Louis had het financieel niet te breed. Dit wordt geïllustreerd door volgende passage.

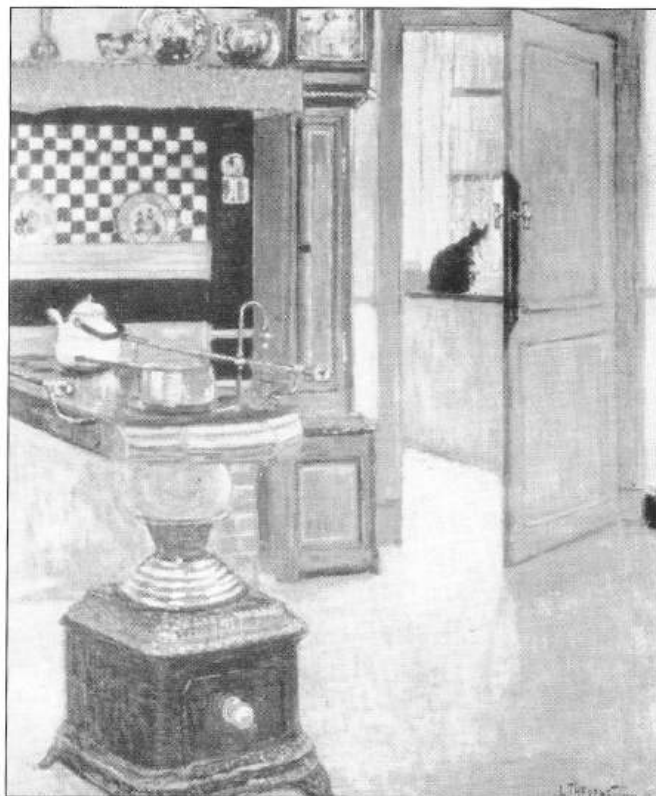
Toen iemand hem vroeg: "Alors, Louis, tu commences à t'en tirer?", antwoordde hij: "Mais oui, depuis que ma sœur Cécile me sert une petite mensualité".

Wellicht heeft Louis Thévenet nooit ten volle beseft dat hij een groot kunstenaar was. Hoewel! Marcel Duchateau, schrijft: Bij het beëindigen van een werk sprak Louis eens volgende profetische woorden: 'Later zal men beseffen wie ik ben'. Zich tot het schilderij wendend: 'trek de wijde wereld in. Over mij zal nog wel gesproken worden als ik er niet meer zal zijn. Ge zult nog op de "Avenue Louise" terechtkomen...'. Zo is het ook geschied.

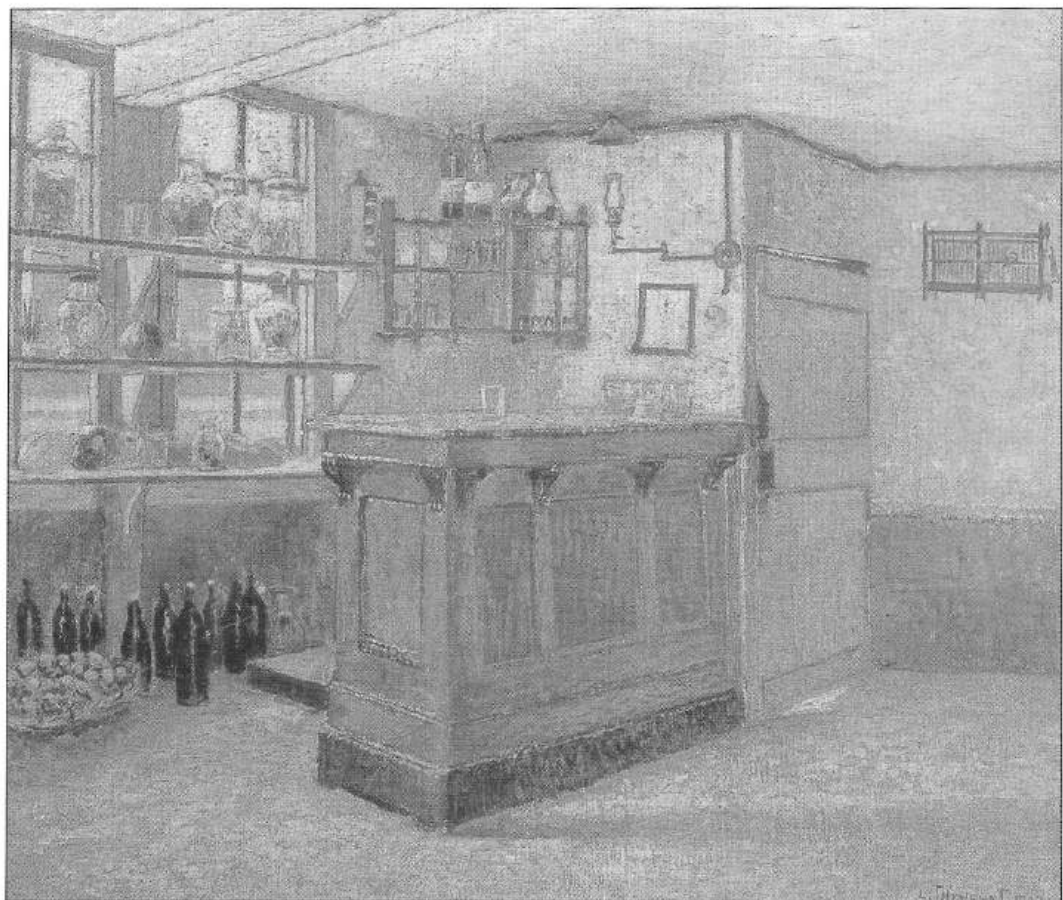
Het is de grote verdienste van René Lyr met zijn boek 'Mon ami Louis Thévenet' dat het werk van Louis na zijn dood uit de vergeethoek werd gehaald.

Wij hopen dat deze tentoonstelling mag bijdragen tot het herontdekken van het œuvre van Louis Thévenet door het grote publiek. Wij brengen geen retrospectief overzicht maar exposeren representatief werk van Louis Thévenet door de jaren heen.

*Jan De Kelver
Conservator*

LEUVENSE STOOF – 1911

DE BOLLENWINKEL – 1908

PERSKNIPSELS

René Lyr: ... 'Men merkt dat sommige voorwerpen steeds terugkeren, maar dat ze telkens op een andere manier in de compositie geïntegreerd zijn. Hoewel het voor Thévenet om geliefde voorwerpen gaat, is het duidelijk dat ze uiteindelijk slechts een voorwendsel zijn om te kunnen spelen met gekleurde vlakken en geometrische vormen. Die voorwerpen mogen dus duizendmaal geschilderd worden, de schilder zal ze nooit moe worden, want elk doek is een nieuwe plastisch avontuur, een nieuwe manier om – zij het geheel instinctief – een symfonie van intiem versmolten lijnen en tinten samen te brengen en uit te werken'....

René Lyr: ... 'Elk voorwerp is een soort leidmotief, meer nog, een geometrisch symbool. De zuivere en abstracte vormen en de constructieve figuren spelen in zijn werk een onmisbare rol. Zo is er bijna altijd een cirkel aanwezig... verder is er het vierkant of de kubus, de rechthoek of de driehoek. De kunstenaar doet ongetwijfeld met opzet een systematisch beroep op deze structuur-elementen. Onder de objectieve schijn en de bekoorlijkheid van het motief dat schijnbaar naar het leven is afgebeeld, gaan er ideale beschouwingen en een bewuste, georganiseerde compositie schuil'...

René Lyr: ... 'Het doet er weinig toe of ze (= de kleur) licht of zwaar is aangebracht, het is de expressieve waarde die de verdeling van de grond- en complementaire tonen bepaalt, die de schakeringen met elkaar verbindt, waarbij elke schakering op haar beurt een permanent feit vertegenwoordigt en haar volle klankrijkdom haalt uit de onafgebroken lage tonen van wit en zwart die overal als ondersteunend element aanwezig zijn'...

Paul Haesaerts: ... 'Hij weet op een originele manier veel van de beste plastische vondsten uit zijn tijd aan te wenden en zijn werk is een soort spiegel van de meest authentieke en levendige Vlaamse schilderkunst uit die tijd'...

Octave Maus: ... 'Een bijzondere vermelding voor de heer Thévenet, die met een uitzonderlijk scherp oog begaafd is. Wij zullen deze jongen nog op de eerste rij zien'...

... 'De hoop ligt in een eenvoudige, gezonde, robuuste en grootse kunst, ontdaan van anekdotische elementen die er afbreuk aan doen'...

Madeleine Maus: ... 'Louis Thévenet spreekt, niet zonder vernuft en met ruwe ondoorzichtige tinten een volstrekt Belgische taal'...

Georges Ramaeckers: ... 'Thévenet weet een voorwerp te isoleren, terwijl het toch gehuld blijft in de expressieve sfeer van de omringende stilte. Hij vindt sprekende kleurschakeringen om zonder menselijke gezichten, zonder gebaren of geïmpliceerdheid de diepe dromerigheid van de bescheiden kamers weer te geven'... Een stilleven van Thévenet brengt mij, in zijn verrukkelijke onbeholpenheid, terug naar het eenvoudige leven en geeft mij steeds meer een nieuwe, gestileerde, persoonlijke kijk op de voorwerpen in mijn eigen huis'...

Charles Bernard: ... 'Uit het contrast van een groot lichtvlak en de kleur van de voorwerpen die hij daarop projecteerde, maar de wens uitsprak dat hij "in zijn zoeken zou streven naar een eenvoud en verfijning"'...

Gustaaf Vanzype: ... 'Het eigenaardigste is dat hij de aangrijpende schoonheid van de gewoonste dingen vastlegde zonder ze te interpreteren. Hij stelt de dingen voor zoals ze zijn, zonder ze te kiezen. Hij interpreteert echter aan de hand van de kleur, wellicht zonder het zelf te willen. Hij bezat de wonderbaarlijke gave van de kolorist wiens blik instinctief transposeert en idealiseert'...

August Oleffe: ... 'Hij (Louis Thévenet) had een aangeboren afkeer voor goede raad. Niets kon er hem toe brengen de proporties te respecteren. Hij schilderde koppig een stoel met drie poten en wilde de vierde niet zien. Indien nodig maakte hij de voorste langer. Vanwege dit misprijzen voor perspectief en conventionele verhoudingen, spraken sommigen over Thévenet als over de

schilder van de "schieve lavabo". Het eigenaardige was, dat het zo zin had en dat het werk ondanks de buitensporigheden een vreemde schoonheid uitstraalde'...

J.F. Otten: ...*'De hoge waarde van dit tedere en meteen sterke werk ligt hierin, dat men er niet meer aan kunst denkt. Het is de verheerlijkte nederigheid'.*

Charles Dehoy: ...*'Hij dompelde met omzichtigheid zijn penseel onder in een soort wijsheid. De scherpzinnigheid van zijn doeken kondigde betere tijden aan. Hij bouwde zijn droom op een welluidende manier op, zoals de eenvoudige gezangen in de kerk'...*

Claude Lyr: ...*'Ik heb al die prachtige variaties rond één thema gezien toen ik zijn atelier bezocht, toen hij één voor één zijn laatste doeken ging zoeken en op zijn schildersezel plaatste zonder één woord te zeggen.'*

Het was telkens een betovering, een emotie, een openbaring, een moment van verlichting, dat werd vastgelegd door de magische kracht van het penseel in de voortschrijdende tijd, het stille gebed van een man die in zijn leven een bovennatuurlijke huivering heeft gevoeld. De thema's waren telkens een armzalig interieur, een doodgewoon stilleven, een ruiker op een pronktafeltje, iets uit het dagelijkse leven dat klaarblijkelijk slechts een voorwendsel was om de essentie te vatten, de poëzie van deze armzaligheid, de rijkdom van deze banaliteit, kortom, de vlucht uit de zichtbare werkelijkheid naar een innerlijke visie, naar de uitdrukking van een goddelijke ingeving. Het woord is gevallen, het sleutelwoord van deze kunst: vlucht.

Claude Lyr: ...*'Eigenaardig is dat er over hem slechts één biografie bestaat, nl. "Mon Ami Louis Thévenet". Dit werk van René Lyr is met veel gevoel geschreven en is erg verhelderend. Onmiddellijk na de tweede wereldoorlog werd er een slechte uitgave van op de markt gebracht, terwijl er voortdurend monografieën werden gepubliceerd! Als men hier dieper op ingaat is dit niet zo verwonderlijk. Het kan een bevestiging zijn van het erg natuurlijk en authentiek karakter van deze kunstenaar, een ander aspect van het mysterie Thévenet. De critici kunnen niets verfijnds, niets literair hoogstaands of raadselachtigs over hem zeggen. Met Thévenet kunnen ze de aandacht niet op zichzelf vestigen, want in de 20de eeuw werd er vooral met woorden geschilderd. Een œuvre dat eenvoudigweg mooi is snoert de specialisten de mond'...*

DE KAPSTOK – 1917

**LIJST VAN DE
TENTOONGESTELDE
WERKEN**

JAN DE KELVER

LIJST VAN DE TENTOONGESTELDE WERKEN.

1. De slaapkamer, 1906 Olieverf op doek

53,5 X 32 cm
Particuliere collectie

2. Commode met open lade, 1907 Olieverf op doek

51 X 73,5
Particuliere collectie

3. Stilleven, 1907 Olieverf op doek

25 X 65
Particuliere collectie

4. De keuken, 1907 Olieverf op doek

57,5 X 73,5
Collectie Vl. Gemeenschap

5. Interieur van een boerderij in Drogenbos, 1908 Olieverf op doek

43 X 36,5
Particuliere collectie

6. De Bollenwinkel, 1908 Olieverf op doek

58 X 69
Particuliere collectie

7. Landschap, 1909 Olieverf op doek

35 X 43,5
Particuliere collectie

8. Interieur van het Hof ten Hove, 1909 Olieverf op doek

70 X 60
Collectie Gemeente Ukkel

9. Herberginterieur te Ukkel, 1910 Olieverf op doek

50 X 55
Particuliere collectie

10. De kerk van Vorst, 1910 Olieverf op doek

69 X 59
Particuliere collectie

11. Binnenzicht koer Van Haelen, 1911 Olieverf op doek

46 X 37
Particuliere collectie

12. Leuvense stoof, 1912 Olieverf op doek

68 X 58
Particuliere collectie

13. Stilleven, 1912 Olieverf op doek

110 X 60,5
Provincie Vlaams Brabant collectie

14. De gareelmaker, 1913 Olieverf op doek

60 X 70
Particuliere collectie

15. Het Cabaret, 1913 Olieverf op doek

65 X 75
Particuliere collectie

16. Ballonnenverkoper, 1914 Olieverf op doek

20 X 19
Particuliere collectie

17. Wat ik graag heb, 1914 Olieverf op doek

70 X 60
Collectie Gemeente Ukkel

18. Gezondheid, 1915 Olieverf op doek

47 X 57
Particuliere Collectie

19. Commode met lamp, 1915 Olieverf op doek

40 X 49,5
Particuliere collectie

20. Drogenbos, 1915 Olieverf op doek

60 X 85
Collectie Gemeente Drogenbos

21. Het Paepenkasteel te Ukkel, 1915 Olieverf op doek

50 X 60
Particuliere collectie

22. De rode kast, 1915 Olieverf op doek

45 X 54
Coll. Mus. Dhondt-Dhaenens-Deurle

23. Mijnheer gaat uit, 1916 Olieverf op doek

65 X 55
Particuliere collectie

24. Stilleven met witte nap, 1917 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

25. Tafel in de tuin, 1917 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

26. De rode commode, 1917 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

27. Het harmonium, 1917 Olieverf op doek

70 X 60
Collectie Museum Elsene

28. Het vetrek van de tram naar Halle, 1918 Gouache op papier

64 X 47,5
Particuliere collectie

29. Wapenstilstand 1914-1918, 1918 Olieverf op paneel

54 X 44
Particuliere collectie

30. Kanaal te Halle, 1919 Olieverf op doek

20 X 26,5
Particuliere collectie

31. Interieur met viool, 1919 Olieverf op paneel

30 X 40
Particuliere collectie

32. Buitenzicht met tafel, 1920 Olieverf op doek

60 X 70
Particuliere collectie

33. Hemelpoort, 1921 Olieverf op doek

71 X 59
Particuliere collectie

34. Huiselijke warmte, 1921 Olieverf op doek

71 X 59
Particuliere collectie

35. De canapé met strohoed, 1922 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

36. De schildersezel, 1922 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

37. Boesteringen met mosselen, 1923 Olieverf op doek

50 X 32
Particuliere collectie

38. Het porceleine fabriek, 1924 Olie op doek

60 X 50
Particuliere collectie

39. In afwachting van de processie, 1924 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

40. Stilleven met zwarte gelakte tafel, 1924 Olieverf op doek

50 X 60
Particuliere collectie

41. Harmonium, 1924 Olieverf op doek

50 X 60
Particuliere collectie

42. Pladijzen en kaas, 1924 Olieverf op doek

50 X 60
Particuliere Collectie

43. De keuken, 1924 Olieverf op doek

68 X 59
Collectie Museum Dhondt-Dhaenens-Deurle

44. De sering, 1924 Olieverf op doek

70 X 60
Particuliere collectie

45. De witte tafel, 1925 Olieverf op doek

60 X 70
Particuliere collectie

46. Landschap Essenbeek, 1925 ? Olieverf op doek

30 X 40
Particuliere collectie

47. Thee-uur, 1925 ? Olieverf op doek

34 X 40
Particuliere collectie

48. Vaas met bloemen en tas, 1926 Olieverf op doek

45 X 31
Particuliere collectie

49. Kaas en brood, 1926 Olieverf op doek

32 X 46
Particuliere collectie

50. De blauwe fles, 1927 Olieverf op doek

70 X 49
Particuliere collectie

51. Stilleven met viool, 1930 Olieverf op doek

22 X 30
Particuliere collectie

52. De gang, ? Olieverf op doek

45 X 75
Particuliere collectie

53. Stilleven, ? Olieverf op doek

35 X 28,5
Particuliere collectie

54. Landschap te Drogenbos, ? Olieverf op doek

23 X 30
Particuliere collectie

55. De kiosk, ? Olieverf op doek

40 X 32
Particuliere collectie

56. Interieur met foto van Damme, ? Olieverf op doek

40 X 55

Particuliere collectie

57. Molen Grandville waar L.Thévenet woonde, 1907 Tekening, Pol Craps

23,5 X 17

Collectie Gemeente Ukkel

58. De schilder aan het werk, ? Foto van aquarel – Emile Lecomte

19,5 X 14,5

Collectie Gemeente Ukkel

59. Huis van Louis Thévenet te Halle, ? Tekening – Rigaux

33,7 X 24,2

Collectie Gemeente Ukkel

60. Louis Thévenet te Halle, ? Aquarel – t'en Kate

35,5 X 26,5

Collectie Gemeente Ukkel

61. Portret Louis Thévenet naar August Oleffe nr. 6/100 J. Frison

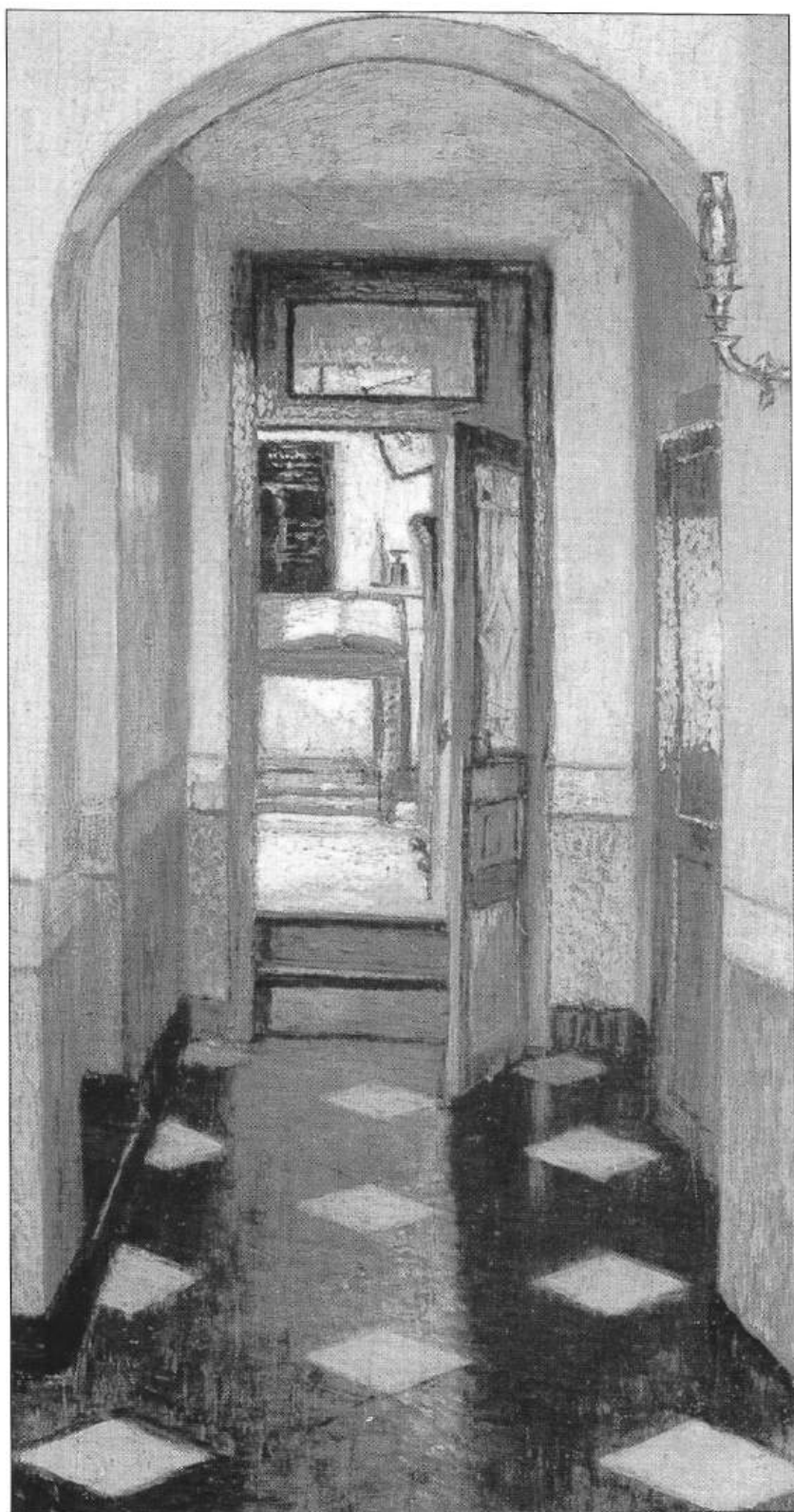
59 X 64

Particuliere collectie

62. Drogenbos. Open plek in het bos in de herfst, 1912, Pierre Thévenet Olie op doek

90 X 100

Particuliere collectie

DE GANG - 1910 (?)

PRAKTISCHE INFORMATIE

Toegangsprijzen:

Volwassenen: 150 Bf, Kinderen (- 12 jaar): gratis

Groepen vanaf 15 personen: 100 Bf

Leden van het David's-, Willems- en Vermeulenfondsen, Vakantiegenooten,
houders van de CJP-pas, OKV-museumkaart, 3+ Pas: 100 Bf

Geleide bezoeken op aanvraag

Open:

van donderdag t/m zondag van 14 u. tot 17 u.

Gesloten:

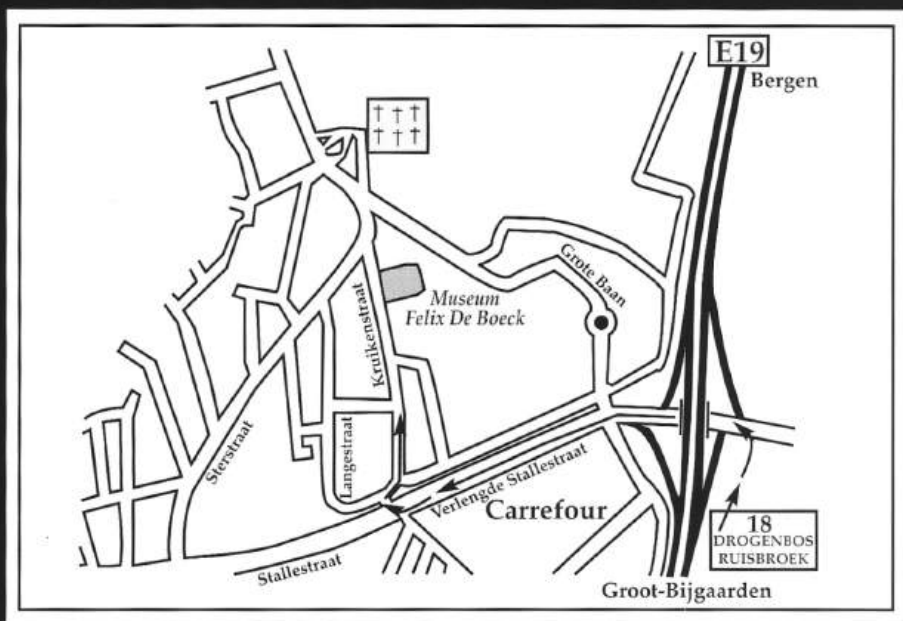
maandag, dinsdag, woensdag en wettelijke feestdagen

van 15 juli tot 15 augustus 2001 en van 25 december 2001 tot 2 januari 2002

Adres en inlichtingen:

Felix De Boeckmuseum: Kuikenstraat, 6 • 1620 DROGENBOS

Tel.: 32 (0)2 377 57 22 • Fax: 32 (0)2 377 29 15

1620
DROGENBOS

Drukkerij · Uitgeverij
DEMOL

Krommeweg 31 • 1640 Sint-Genesius-Rode
Tel.: 02.380.43.50 • Fax: 02.380.86.31 • e-mail: demol.printing@online.be